

Интерес в това отношение представлява онзи неповторим финес и изключителна дълбочина, с които е вникнал в тази насока в душевността на циганите **А. С. Пушкин**. В случая имам предвид конкретно неговата класическа поема **“Цигани”**, в която великият поет разкрива драмата на любовта на руснака Алеко към циганката Замфира. Става дума за това, че голямата любов на Замфира към Алеко относително лесно и бързо се измества от нейната нова и също голяма любов към друг, - този път към неин етнически събрат, заради което Алеко иска да я убие, тъй като не може да вникне в циганската душевност, да я разбере и да се примири с нея. Ето какво говори “старецът” циганин на влюбения Алеко!

*Обичаш нас и ни цениш,
макар роден в среда богата,
Но ще ли може свободата
Привичките да замени?*⁵³

* * *

*Защо скърбиш? Дете е тя.
И няма смисъл тази крайна
любов безумна, всеотдайна.
Жените са като цветя.
Погледай, горе в небосвода
върви свободната луна
и всичко живо мимоходом
огрява с мека светлина.
В небето облак тъмен плава,
тя леко ще го позлати -
Под него дълго не остава
И бърза друг да осветли.
Луната можеш ли в небето
да спреш да свети само тук
и на момичето сърцето
да спреш да не обича друг?*⁵⁴

⁵³ А. С. Пушкин. Избрани произведения. Том III, с. 184.

⁵⁴ Пак там, с. 194.